

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 479/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti SECO AUTOTRANS s. r. o., Jesenského 25, Martin, IČO 31 607 713, zastúpeného advokátskou kanceláriou Hronček & Partners s. r. o., Kálov 1, Žilina, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Róbert Hronček vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31 Up 653/2020 z 21. mája 2020 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31 Up 653/2020 z 26. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti SECO AUTOTRANS s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2020 doručená ústavná s'ťažnosť obchodnej spoločnosti SECO AUTOTRANS s. r. o., Jesenského 25, Martin, IČO 31 607 713 (ďalej len „s'ťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 31 Up 653/2020 z 21. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom“) a uznesením okresného súdu sp. zn. 31 Up 653/2020 z 26. júna 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“, spolu aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z ústavnej s'ťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že s'ťažovateľka bola v upomínacom konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení žalovanej, proti ktorej sa obchodná spoločnosť EuroISO, s. r. o., Dunajská 8/8, Bratislava, IČO 36 345 610 (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala zaplata sumy 1 048 € s príslušenstvom. Okresný súd vydal 21. apríla 2020 platobný rozkaz sp. zn. 31 Up 653/2020 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým s'ťažovateľku zaviazal zaplatiť žalobkyni istinu s príslušenstvom. Vzhľadom na skutočnosť, že s'ťažovateľka pohľadávku žalobkyne neuznala, podala 7. mája 2020 elektronicky proti platobnému rozkazu okresného súdu z 21. apríla 2020 odpor.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 31 Up 653/2020 z 21. mája 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom odpor s'ťažovateľky proti platobnému rozkazu odmietol z dôvodu, že nebol podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“).

4. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 21. mája 2020 podala sťažovateľka sťažnosť, ku ktorej dodatočne priložila aj odpor vo forme vyžadovanej zákonom o upomínacom konaní, v súvislosti s čím argumentovala, že týmto odpadol dôvod na odmietnutie odporu. Okresný súd napadnutým uznesením vydaným sudcom sťažnosť sťažovateľky zamietol a žalobkyni nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznal.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že zo strany konajúceho súdu došlo k porušeniu princípu zákazu *denegatio iustitiae*, pretože ňou uplatnený efektívny prostriedok nápravy proti tvrdeniam žalobkyne bol okresným súdom odmietnutý len pre jeho formálne nedostatky. Porušenie svojich práv vidí sťažovateľka práve v prísne formalistickom prístupe okresného súdu vo vzťahu k posúdeniu splnenia podmienok na podanie odporu proti platobnému rozkazu, pretože okresný súd nezohľadnil „*materiálnu stránku*“ podaného odporu. V tejto súvislosti sťažovateľka dôvodí, že aj podľa princípov, na ktorých je založený Civilný sporový poriadok, sa procesné úkony majú posudzovať podľa ich obsahu, a nie podľa formy.

6. V nadväznosti na to sťažovateľka argumentuje, že okresný súd v danom prípade použil neprimerane extenzívny výklad, ktorý „*dotvoril nad zákonný rámec vymedzený zákonom o upomínacom konaní*“. V čase vydania napadnutého uznesenia okresného súdu boli totiž sťažovateľkou splnené všetky podmienky vyžadované zákonom o upomínacom konaní na zrušenie vydaného platobného rozkazu z 21. apríla 2020.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa č. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31Up/653/2020 zo dňa 21.05.2020 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31Up/653/2020 zo dňa 26.06.2020.

2. Ústavný súd zrušuje Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31Up/653/2020 zo dňa 21.05.2020 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.

31Up/653/2020 zo dňa 26.06.2020 a vracia vec Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktoré mu je porušovateľ povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

15. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces napadnutými uzneseniami, a to v dôsledku formalistického prístupu okresného súdu, ktorý odmietol odpor

sťažovateľky podaný proti platobnému rozkazu výlučne len z formálnych dôvodov bez toho, aby sa zaoberal aj jeho obsahom.

III.1 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom

16. V súvislosti s namietaným porušením označených práv uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, keďže ho už meritórne preskúmal na základe podanej sťažnosti okresný súd (sudca), ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľky.

17. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

III.2 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu

18. Podľa § 56 zákona o ústavnom súde je úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

19. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným

označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

20. Pred posúdením argumentácie sťažovateľky obsiahnutej v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stojí mimo sústavu všeobecných súdov, a preto ho nemožno považovať za ďalšiu „superrevíziu“ inštanciu v systéme justície. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00).

20.1 Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

21. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti prezentuje rovnaké námietky ako v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu z 21. mája 2020 vydanému vyšším súdnym úradníkom. Úlohou ústavného súdu bolo preto posúdiť, či napadnuté uznesenie okresného súdu (vydané sudcom) nevybočuje z rámca ústavnoprávnych požiadaviek kladených na zachovanie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a teda či je ústavne akceptovateľné.

22. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

23. Zákon o upomínacom konaní je alternatívnym riešením sporov o peňažné plnenie a pozná výlučne elektronické konanie, v ktorom sa rozhoduje o vydaní platobného rozkazu, teda možno konštatovať, že ide o elektronickú alternatívu k už existujúcemu režimu platobného rozkazu, ktorý je upravený v ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Zákon predpokladá posielanie návrhov vo forme štandardizovaných elektronických formulárov zverejnených na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Štandardizované formuláre sprevádzajú celé konanie, a to aj pre prípad podania odporu, ak je tento podaný elektronickými prostriedkami. Vzhľadom na to, že ide o alternatívny spôsob riešenia konkrétneho druhu sporov, ktorého účelom bolo najmä urýchlenie vyriešenia určitej sporovej agendy, zákonodarca vyžaduje pre tento typ súdneho konania formálnu prítomnosť v podobe formulárového konania, a preto ani toto rozhodnutie ústavného súdu nie je možné vnímať ako príliš formalistické.

24. Z dôvodu komplexnejšieho posúdenia danej veci ústavný súd považuje za vhodné poukázať na podstatné relevantné ustanovenia zákona o upomínacom konaní, ktoré okresný súd pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky aplikoval.

25. Podľa § 11 ods. 1 zákona o upomínacom konaní proti platobnému rozkazu môže žalovaný podať odpor, ktorý musí byť vecne odôvodnený. Podaním odporu sa platobný rozkaz zrušuje; to neplatí, ak bol odpor odmietnutý. Podaný odpor nemožno vziať späť.

25.1 Podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa osobitného predpisu.

26. Podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní súd bez toho, aby vyzýval žalobcu na vyjadrenie, odmietne odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2.

27. Podľa § 15 ods. 1 zákona o upomínacom konaní ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije CSP okrem § 126.

28. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa odopretia spravodlivosti v dôsledku formalistického prístupu okresného súdu pri posúdení splnenia podmienok na podanie odporu proti platobnému rozkazu vyžadovaných zákonom o upomínacom konaní. Sťažovateľka totiž nepochybne zanedbala svoju zákonnú povinnosť (čo napokon ani v ústavnej sťažnosti nepoprela) a odpor proti platobnému rozkazu síce podala elektronicky, nie však prostredníctvom na to určeného formulára zverejneného na webovom sídle ministerstva, a to aj napriek tomu, že v platobnom rozkaze bola náležite poučená (okrem iného) aj o spôsobe podania odporu proti nemu a taktiež o následkoch spojených s nepodaním odporu zákonom predpísaným spôsobom. Nedodržaním prísne stanovených a vyžadovaných formálnych podmienok na podanie odporu sa preto sťažovateľka, ktorá bola navyše v konaní pred okresným súdom zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, sama vystavila zákonnému následku v podobe odmietnutia odporu v súlade s citovaným § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní. Ak teda okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o odmietnutí odporu (uznesenie z 21. mája 2020) zamietol, nemožno také rozhodnutie považovať za arbitrárne a ústavne neudržateľné, ktorým by došlo k odmietnutiu spravodlivosti, tak ako to tvrdí sťažovateľka.

29. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že spolu so sťažnosťou proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka doplnila aj odpor v už zákonom vyžadovanej forme, t. j. na určenom elektronickom formulári, čím zanikol dôvod pre odmietnutie odporu, ústavný súd v plnom rozsahu odkazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia (bod 11), kde okresný súd k tejto výhrade sťažovateľky uviedol:

„Súd sa nestotožňuje s právnym posúdením žalovaného, podľa ktorého postačuje, ak zákonná náležitosť odporu proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní podaného elektronickou formou (použitie na to určeného elektronického formuláru) je splnená až potom, ako bol odpor odmietnutý. Ako vyplýva výslovne z druhej vety § 11 ods. 1 ZoUK, k zrušeniu platobného rozkazu dochádza podaním odporu len v prípade, ak nebol odmietnutý. Nakoľko došlo k odmietnutiu odporu (z dôvodu nedodržania jeho formy), k zrušeniu platobného rozkazu nedošlo. Proti uzneseniu o odmietnutí odporu je prípustná sťažnosť, ktorá ale nenahrádza samotný úkon, ktorým je odpor. Preto pokiaľ podľa § 245 CSP možno v sťažnosti uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, uvedené sa nedotýka samotného odporu, ale len skutočností a dôkazov, ktoré spochybňujú závery v sťažnosťou napadnutom uznesení. Nakoľko žalovaný proti samotnému uzneseniu nevzniesol žiadne nové skutočnosti a dôkazy (so zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením súhlasil) iba tie, ktorým doplnil odpor na elektronickom formulári, potom v zmysle § 11 ods. 2 ZoUK naďalej platí, že odpor podaný v lehote 15 dní od jeho doručenia žalovanému, podal žalovaný elektronickými prostriedkami, ale nie prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, teda bol správny záver v uznesení o jeho odmietnutí. Sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí odporu nie je nahradením odporu proti platobnému rozkazu, ktorý ako procesný úkon je jedinečný, nenahraditeľný vyznačujúci sa prvkami koncentračnej zásady. Na zdôraznenie správnosti súd uvádza, že pokiaľ by prijal výklad predložený žalovaným, potom by postačovalo, aby v lehote na podanie odporu proti platobnému rozkazu podal žalovaný akékoľvek podanie, ktoré by po jeho odmietnutí, v sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí, doplnil a samotný odpor ako procesný úkon by stratil svoju podstatu a zmysel, keď by bol nahradený sťažnosťou proti uzneseniu o odmietnutí odporu.“

30. Tento prezentovaný právny názor okresného súdu, podľa ktorého nemožno nedodržanie zákonom vyžadovanej formy odporu „zhojiť“ jeho opätovným predložením v lehote na podanie sťažnosti proti uzneseniu o jeho odmietnutí, považuje ústavný súd za plne ústavne akceptovateľný. Iný výklad, ktorého sa dožaduje sťažovateľka, by totiž odporoval ustanoveniam zákona o upomínacom konaní, ktorý dodatočné doplnenie odporu, pokiaľ ide o presne stanovený spôsob jeho podania, neumožňuje.

31. Ústavný súd v danom prípade nezistil, že by výklad právnych noriem aplikovaných v právnej veci sťažovateľky a závery okresného súdu prezentované v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Medzi napadnutým uznesením okresného súdu a sťažovateľkou namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru teda neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohla reálne viesť k záveru o vyslovení ich porušenia. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite (bod 7) ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu